

Wacht op mij

Wacht op mij

Gayle Forman

moon

Oorspronkelijke titel: *Where She Went*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Dutton Books, een onderdeel van Penguin Group (USA) Inc.

© Gayle Forman, 2011

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2011

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: Warner Bros. Entertainment. Inc. 2014

Omslagontwerp: Baqup

Illustratie vlinder: Nanja Toebak

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2632 2

ISBN 978 90 488 2633 9 (e-book)

NUR 285

www.gayleforman.com

www.whereshewent.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders:
omdat jullie zeggen dat ik het kan.

*Het zou best kunnen dat op een penibel ogenblik,
verlamd door pijn, jammerend om te worden bevrijd,
of verteerd door een onvervulbaar verlangen,
ik word gedreven jouw liefde te verkopen voor rust,
of de herinnering aan deze nacht te ruilen voor brood.
Het zóú kunnen. Ik denk niet dat ik het zou doen.*

fragment uit: 'Liefde is niet alles:
het is vlees noch drank'
van Edna St.Vincent Millay

EEN

Elke ochtend als ik wakker word, zeg ik tegen mezelf: *Het is maar één dag; slechts vierentwintig uur om je doorheen te werken.* Ik weet niet wanneer ik precies met deze dagelijkse peptalk ben begonnen, of waarom. Het klinkt een beetje als zo'n twaalf-stappen-mantra, maar ik zit niet bij de Anonieme Huppeldepups of zo. Al zou je dat soms wel denken, als je sommige onzin die ze over me schrijven leest! Ik leid het soort leven waar veel mensen waarschijnlijk zo een nier voor zouden afstaan, om er één dag van te mogen meemaken. En toch voel ik de behoefte mezelf eraan te herinneren dat elke dag eindig is; mezelf gerust te stellen: als ik gisteren heb doorstaan, zal dat met vandaag ook wel lukken.

Vanochtend werp ik na mijn dagelijkse oppepper een blik op de strakke digitale klok op het hotelnachtkastje. '11:47' zegt deze. Idioot vroeg voor mij. Toch heeft de receptie me al twee keer wakker gebeld, gevolgd door een beleefd-maar-ferm telefoontje van onze manager, Aldous. Vandaag mag dan slechts één dag lang zijn: hij zit wel stampvol.

Ik word verwacht in de studio, voor het opnemen van een paar gitaartracks voor de enkel-voor-internet-versie van de eerste single van onze pas uitgekomen cd. Meer een gimmick eigenlijk: zelfde nummer, nieuwe gitaartrack, paar vocale effecten en – *hoppa!* – weer een paar extra dollars. ‘Je moet tegenwoordig van elk dubbeltje een dollar zien te maken,’ vertellen de bobo’s van de platenmaatschappij ons graag.

Na de studio heb ik een lunchinterview met iemand van *Shuffle*. Die twee dingen zijn tegenwoordig zo’n beetje de boekensteunen van mijn leven: muziek máken (wat ik leuk vind) en prátén over het maken van muziek (waar ik een hekel aan heb). Maar ja, het zijn twee kanten van dezelfde medaille.

Als Aldous voor de tweede maal belt, schop ik het dekbed eindelijk van me af. Ik gris het medicijnpotje van de bijzettafel. Het bevat antistresspillen, die ik moet innemen als ik me gejaagd voel.

En zo voel ik me tegenwoordig meestal. Gejaagd. Ik ben er onderhand aan gewend. Maar sinds onze tournee met drie optredens in Madison Square Garden is gestart, is daar nog iets bij gekomen: alsof ik op het punt sta iets krachtigs, iets pijnlijks in te worden gezogen, iets draaikolkerigs.

Draaikolkerigs? Is dat wel een woord? vraag ik aan mezelf.

Ach, je hebt het tegen jezelf, dus wat kan het bommen? antwoord ik, terwijl ik een paar pillen achterover sla. Dan trek ik een boxershirt aan en loop naar mijn kamerdeur, waar op de gang een gevulde koffiekkan op me staat te wachten – daar ongetwijfeld neergezet door een hotelme-

dewerker, met de strikte instructie mij met rust te laten.

Ik drink een kop koffie, kleed me dan aan, neem de dienstlift naar beneden en loop via de zij-ingang naar buiten – de relatiemanager Gastenbeleid was zo vriendelijk om me een speciaal setje sleutels te geven, zodat ik de fans in de lobby kan ontlopen. Buiten word ik begroet door een wolk benauwde New Yorkse lucht. Best drukkend, ja. Maar ik vind het juist prettig dat de lucht hier vochtig is. Doet me denken aan Oregon, waar het eindeloos regent en er zelfs op de warmste zomerdagen grote bloemkoolachtige cumuluswolken boven je drijven, die je er met hun schaduwen aan herinneren dat de hitte nooit lang blijft en de regen nooit ver weg is.

In Los Angeles, waar ik tegenwoordig woon, regent het bijna nooit. En de hitte is er oneindig. Maar... het is wel een droge hitte. En de mensen daar gebruiken die droogte als algemeen excuus voor alle uitwassen van die bloedhete, smoggy stad. ‘Het mag vandaag dan tweeënveertig graden zijn,’ pochen ze, ‘het is wel een dróge hitte.’

In New York is de hitte klam. Tegen de tijd dat ik bij de studio aankom – tien blokken verderop, in een verlaten straat in de West Fifties – is mijn haar, dat ik onder een pet heb verstopt, vochtig. Ik tik een sigaret uit het pakje. Mijn hand trilt als ik hem aansteek. Dat heb ik al een jaar of zo. Na uitgebreid medisch onderzoek verklaarden de artsen dat het ‘slechts zenuwen’ zijn en adviseerden ze me eens yoga te proberen.

Aldous staat buiten de studio onder de luifel op me te wachten. Hij kijkt van mij naar mijn sigaret en dan weer naar mijn gezicht. Ik zie dat hij probeert te besluiten of hij vandaag de Aardige of de Boze Manager zal spelen. Ik

zie er vast vreselijk uit, want hij kiest voor de Aardige Aanpak.

‘Goedemorgen, Zonnestraaltje,’ zegt hij joviaal.

‘O? Kan een morgen goed zijn, dan?’ zeg ik, in een poging een grapje te maken.

‘Nou... technisch gesproken is het al middag. We zijn laat.’

Ik maak mijn sigaret uit.

Aldous legt een enorme klauw op mijn schouder. Hij is onverwacht zacht. ‘We hoeven maar één nieuwe gitaartrack voor *Sugar*. Gewoon, voor dat kleine beetje extra: zodat de fans het opnieuw willen kopen.’ Hij lacht hoofdschuddend om wat er van zijn vak is geworden. ‘Daarna lunch je met *Shuffle*; dan is er om een uur of vijf samen met de rest van de band een fotosessie, voor dat “Fashion Rocks”-gedoetje van de *Times*; dan snel even een drankje met een stel financiële figuren van het label; en dan moet ik naar het vliegveld. Morgen heb jij dan nog een besprekingje met de afdeling PR & Merchandising: gewoon een beetje glimlachen en niet te veel loslaten. Daarna ben je, tot Londen, in je uppie.’

In mijn uppie? In plaats van in de warme boezem van onze grote gezellige familie? zeg ik – in mezelf. Het lijkt de laatste tijd wel alsof de meeste gesprekken zich in mijn hoofd afspelen (gezien wat ik soms allemaal bedenk, misschien maar beter ook).

Maar ditmaal ben ik dus echt in mijn eentje. Aldous en de rest van de band vliegen vanavond al naar Engeland. Ik zou eigenlijk hetzelfde vliegtuig nemen, tot ik me realiseerde dat het vandaag vrijdag de dertiende is. En ik dacht: écht niet! Ik zie al genoeg tegen deze tournee op: ik ga het

noodlot niet nog erger tarten door op een officiële ongeluksdag te vertrekken. Dus heb ik Aldous mijn vlucht een dag laten verzetten. We nemen in Londen een video op en dan volgen er nog een hoop persdingen, voor we starten met de Europese etappe van onze tour. Het is dus niet zo dat ik hierdoor een optreden mis: enkel een voorbespreking met de regisseur van die video. Nou, ik hoef zijn artistieke visie echt niet te horen. Als we gaan filmen, doe ik wel gewoon wat hij zegt.

Ik volg Aldous de studio in en word naar een geluidsdicht hok gewezen, waar ik alleen ben met een hele rij gitaren. Aan de andere kant van het glas zit onze producer, Stim, en de geluidstechnici. Aldous gaat bij hen zitten. ‘Oké, Adam,’ zegt Stim, ‘nog één track in de *bridge* en het refrein. Om die ene kronkel nog een tikkie zwoeler te maken. In de mix doen we dan nog wel wat aan de stemmen.’

‘Kronkelig, zwoel. Gesnopen.’ Ik zet mijn koptelefoon op en pak mijn gitaar om hem te stemmen en op te warmen. Ik probeer er geen aandacht aan te schenken dat het nú al voelt alsof ik in mijn uppie ben. Helemaal alleen in een geluidsdicht hok. *Joh, niet te veel doordenken*, zeg ik tegen mezelf. *Zo neem je in een hypermoderne studio nu eenmaal op*. Het probleem is alleen dat ik dit gevoel al ken. Een paar avonden geleden, in de Garden, staand op het podium, voor achttienduizend fans, samen met een stel lui die ik ooit als mijn familie beschouwde, voelde ik me net zo verdornd alleen als hier in dit hokje.

Maar goed, er zijn ergere dingen. Ik begin te spelen. Mijn vingers gaan steeds rapper over de snaren. Ik sta op van de kruk, beuk op mijn gitaar, slinger ermee, ransel

hem af tot hij precies zo gilt en krijst als ik het hebben wil. Of bijna zoals ik het hebben wil. Er staat hier waarschijnlijk voor wel honderdduizend dollar aan gitaren, maar geen daarvan klinkt zo goed als mijn oude Les Paul Junior – de gitaar die ik eeuwen heb gehad, de gitaar waarmee ik onze eerste albums heb opgenomen, en de gitaar die ik, in een vlaag van stupiditeit, overmoed of wat-dan-ook, voor een goed doel heb laten veilen. Al zijn prachtig glanzende, peperdure vervangers hebben nooit helemaal lekker geklonken of gevoeld. Toch lukt het me nu, met het volume voluit, om mezelf een paar seconden in de muziek te verliezen.

Maar helaas, voor ik het in de gaten heb, is het alweer voorbij: schudden Stim en de technici mijn hand en wensen me veel succes tijdens de tour, loodst Aldous me de deur uit, een auto in, en zoeven we over Ninth Avenue naar SoHo, naar het hotel waarvan het restaurant door de publiciteitsafdeling van ons platenlabel is uitgekozen als meest geschikte plek voor een interview. Denken ze soms dat ik in een chique openbare ruimte minder gauw zal gaan tieren of iets raars zal zeggen? Ik denk aan onze begintijd, toen de interviewers mensen waren van online-tijdschriften of blogs: fans eigenlijk, die het vooral wilden hebben over rock en onze muziek – en wel met ons allemaal samen. De meeste keren liep het dan uit op een doodgewone discussie, waarbij iedereen door elkaar heen schreeuwde. In die tijd hoefde ik nooit op mijn woorden te passen. Tegenwoordig verhoren verslaggevers mij en de band altijd gescheiden. Alsof ze bij de politie zijn en mij en mijn medeplichtigen in aparte cellen opsluiten, om ons te kunnen betrappen op tegenstrijdige verklaringen.

Ik moet echt even roken voor we naar binnen gaan, dus staan Aldous en ik voor het hotel in de verblindende middagzon. Algauw verzamelt zich daar een kleine menigte, die mij van top tot teen bestudeert (terwijl ze dóén alsof dat niet zo is).

Da's dus het verschil tussen New York en de rest van de wereld. Ze zijn er net zo dol op beroemdheden als waar dan ook, maar New Yorkers (of in ieder geval diegenen die zichzelf vreselijk wereldwjs vinden en nu blijven hangen bij het pand in SoHo waar ik voor sta) doen altijd alsof het ze niets kan schelen, terwijl ze achter hun zonnebril van driehonderd dollar niet kunnen ophouden met turen. En als lui van buiten de stad die code dan doorbreken, door op ons af te stormen en te vragen om een handtekening (zoals nu dat stel meiden in 'U-Michigan'-sweaters), dan zijn de New Yorkers één en al minachting. Het drietal snobs kijkt duidelijk geïrriteerd naar de meiden, rolt met hun ogen en werpt mij een meelevende blik toe. Alsof die meiden het probleem zijn!

'We moeten eens een betere vermomming voor jou bedenken, Wildeman,' zegt Aldous, als de meiden giechelend van opwinding weghuppelen. Hij is de enige die me nog zo mag noemen. Het wás eerst een doodgewone bijnaam, een onschuldig grapje met mijn achternaam – Wilde. Maar nadat ik één keer een hotelkamer op zijn kop had gezet, kwam ik er in de roddelbladen niet meer vanaf.

Dan, alsof het is afgesproken, duikt er een fotograaf op. Ja hoor: ik kan nog geen drie minuten voor een poepchique hotel staan, of het is weer zover. 'Adam! Is Bryn binnen?' Een foto van mij en Bryn samen is ongeveer vier keer zoveel waard als eentje van mij alleen.

Meteen nadat de eerste flits is afgegaan, houdt Aldous één hand voor de lens en de andere voor mijn gezicht.

Terwijl hij me naar binnen leidt, bereidt hij me voor op mijn volgende klus: ‘De naam van de verslaggeefster is Vanessa LeGrande. Niet zo’n grauwe type waar jij zo’n hekel aan hebt. Jong. Niet jonger dan jij, maar ergens begin twintig, schat ik. Schreef voor een online-tijdschrift, voor ze door *Shuffle* werd ingepalmd.’

‘Welk?’ onderbreek ik hem. Aldous geeft zelden zonder reden zo’n gedetailleerde beschrijving van een verslaggever.

‘Weet ik niet zeker. Gabber misschien.’

‘O, Al! Da’s zo’n gore roddelsite!’

‘Ja, maar *Shuffle* is dat niet. En het gaat wel om het coververhaal, hè!’

‘Oké dan, wat jij wilt,’ zeg ik, terwijl ik de deur van het restaurant openduw.

Binnen is het één en al lage staal-met-glazen tafels en leren muurbanken, zoals ik al zo vaak heb gezien. Dit soort restaurants vindt zichzelf heel wat, maar eigenlijk zijn het niet meer dan een soort veel te dure, veel te verdoorgestileerde versies van McDonald’s.

‘Daar zit ze, aan die hoektafel: die blondine met die highlights,’ zegt Aldous. ‘Lekker ding – niet dat jij daar om verlegen zit, trouwens. Oeps, niet tegen Bryn zeggen dat ik dat zei, hoor. Afijn, ik zit hier aan de bar, oké?’

Aldous, die bij een interview blijft? Da’s eigenlijk de taak van een pr-agent, maar ik heb altijd geweigerd me door dat soort lui te laten chaperonneren. Maar eh... zie ik er zó slecht uit? ‘Heb ik een babysitter nodig?’ vraag ik.

‘Welnee, joh. Ik dacht gewoon dat je wel een steuntje in de rug gebruiken kon.’

Vanessa LeGrande ziet er leuk uit. Of misschien dekt ‘sexy’ de lading beter. Doet er ook niet toe. Ik zie aan de manier waarop ze haar lippen likt en d’r haar over haar schouder gooit, dat ze dat verdomd goed in de gaten heeft ook – wat het effect voor mij meteen weer verpest. Over haar pols kronkelt een getatoeëerde slang. Ik durf er ons platina album om te verwedden dat haar string boven haar jeans uitkomt. Ja hoor: als ze zich bukt om in haar tas naar haar digitale recorder te zoeken, zie ik een kleine, naar beneden wijzende pijl boven haar heupjeans uitpiepen. Subtiel, hoor.

‘Hai, Adam,’ zegt Vanessa, met een samenzweerderige blik alsof we elkaar al jaren kennen. ‘Mag ik eerst even zeggen dat ik een enorme fan van jullie ben? *Collateral Damage* heeft me door een vreselijke rottijd heen geholpen, nadat mijn vriendje het in het laatste jaar van de universiteit had uitgemaakt. Bedankt, dus.’ Ze glimlacht naar me.

‘Eh... graag gedaan.’

‘En nu zou ik graag iets willen terugdoen, door het allerbeste portret van Shooting Star ooit op papier te zetten. Zullen we dus maar eens spijkers met koppen slaan en een mooi verhaal in mekaar timmeren?’

Spijkers met koppen, in mekaar timmeren? Begrijpen sommige mensen eigenlijk wel de helft van de zoi die er over hun lippen rolt? Deze Vanessa mag dan een poging doen zich brutaal of uitdagend op te stellen; mij voor zich proberen te winnen door openhartig te doen, me te laten zien hoe oprecht ze is... wat ze ook probeert, ik trap er niet in. Maar: ‘Ja hoor, prima’ is het enige wat ik hardop zeg.

Er komt een ober naar onze tafel om de bestelling op te nemen. Vanessa neemt een salade, ik een biertje.

Vanessa bladert in haar Moleskine-notitieboekje. ‘Ik weet dat we het eigenlijk zouden moeten hebben over *BloodSuckerSunshine...*’ begint ze.

Ik trek een frons in mijn voorhoofd. Ja, da’s exact waar we het over moeten hebben! Dat is namelijk de reden dat ik hier zit: niet om vrienden te maken of geheimen uit te wisselen, maar omdat het bij mijn werk hoort om de albums van Shooting Star te promoten.

Vanessa start haar verleidstersact. ‘Ik heb er wéken naar lopen luisteren. En ik ben nogal een wispelturig typje, lastig te bekoren...’ lacht ze.

In de verte hoor ik Aldous zijn keel schrapen. Ik kijk op. Met een reusachtige nepgrijns op zijn gezicht steekt hij beide duimen naar me op, een bespottelijk gezicht. Ik draai me weer naar Vanessa en dwing mezelf terug te glimlachen.

‘Maar nu jullie een tweede album bij een groot label hebben uitgebracht en jullie hardere geluid een feit is – ik geloof dat we het daar met zijn allen wel over eens kunnen zijn – wil ik graag een glasheldere analyse neerzetten: het in kaart brengen van jullie evolutie van *emo-core*-bandje naar de telgen van *agita-rock*, zeg maar.’

De telgen van agita-rock? Mm, dat soort opgeblazen deconstructivistisch geleuter stond me vanaf het begin al tegen! Als je het mij toen vroeg, schreef ik gewoon nummers: akkoorden, ritmes, teksten, coupletten, refreinen. Maar toen we bekender werden, begonnen mensen onze nummers te ontleden: als een kikker in de biologies, tot er niets van overbleef dan ingewanden – allemaal kleine

onderdelen: bij elkaar opgeteld veel minder dan de som der delen.

Ik rol even met mijn ogen, maar Vanessa kijkt gelukkig toch net naar haar aantekeningen. ‘Ik heb een paar bootlegs van jullie hele vroege werk beluisterd. Dat is zo *poppy*, lief bijna, vergeleken met wat jullie tegenwoordig doen. En ik heb werkelijk alles gelezen wat er ooit over jullie is geschreven: elke blog, elk tijdschriftartikel. En bijna iedereen verwijst naar dat zogenaamde “zwarte gat” van Shooting Star, maar niemand kruipt er echt in. Jullie brengen een *indie*-cd’tje uit, dat doet het goed, jullie staan op het punt met de grote jongens te gaan meedoen... en dan stagneert de boel. Er wordt zelfs gefluisterd dat jullie uit elkaar zijn. En dan is er ineens *Collateral Damage: Beng!* Ze doet met haar vuisten een explosie na.

Een dramatisch gebaar, maar niet geheel onterecht. *Collateral Damage* kwam twee jaar geleden uit. Binnen een maand stond de single ‘Animate’ in de landelijke hitlijsten. Hij verspreidde zich als een virus. Wij graptten dat je niet langer dan een uur naar de radio kon luisteren zonder dat nummer langs te horen komen. Vervolgens bestormde ‘Bridge’ de hitlijsten. Niet lang daarna klom het gehele album bij iTunes naar de nummer-1-positie, wat weer tot gevolg had dat elke WalMart van het land de cd in zijn assortiment opnam, waarna hij al gauw Lady Gaga van de eerste plek in de *Billboard*-lijst stootte. Het leek erop dat ons album op elke iPod van iedereen tussen de twaalf en de vierentwintig stond. Binnen enkele maanden werd onze bijna-vergeten band uit Oregon op de cover van het tijdschrift *Time* aangekondigd als ‘de Nirvana van de millenniumgeneratie’.

Maar da's allemaal niks nieuws; dat is allemaal al eens beschreven. Meerdere malen zelfs, tot brakens toe – ook in *Shuffle*. Dus snap ik echt niet waar deze Vanessa naartoe wil.

‘Weet je, iedereen lijkt dat hardere geluid toe te schrijven aan het feit dat Gus Allen *Collateral Damage* heeft geproduceerd.’

‘Inderdaad,’ zeg ik. ‘Gus houdt van rocken.’

Vanessa neemt een slokje water. Ik hoor haar tongpiercing klikken. ‘Maar Gus heeft de teksten niet geschreven en da's juist de basis van al die energie. Die teksten zijn van jouw hand; al die rauwe kracht en emotie. *Collateral Damage* lijkt wel het venijnigste album van de afgelopen tien jaar.’

‘En dan te bedenken dat we gokten op het vrolijkste...’

Ze kijkt op, knijpt haar ogen samen. ‘Dat bedoelde ik als compliment, hoor. Het heeft voor veel mensen, onder wie ikzelf, erg louterend gewerkt. En dan kom ik dus bij mijn punt. Iedereen weet dat er tijdens jullie “zwarte gat” iets moet zijn gebeurd. Het komt uiteindelijk toch uit, dus waarom hou je het niet in eigen hand? Naar wie verwijst die *collateral damage*, die “bijkomende schade” nu eigenlijk?’ vraagt ze, de aanhalingstekens in de lucht tekenend. ‘Wat is jullie – of jou – overkomen?’

De ober brengt Vanessa's salade. Ik bestel nog een biertje en geef geen antwoord op haar vraag. Ik zwijg, met mijn ogen richting het tafelblad. In één ding heeft ze gelijk: we houden het inderdaad in eigen hand. In het begin werd deze vraag ons constant gesteld. En wij hielden onze antwoorden vaag: het kostte gewoon tijd om ons eigen geluid te vinden, om nummers te schrijven... Maar inmiddels is

de band zo beroemd, dat alle verslaggevers van onze pragenten een lijst met verboden onderwerpen krijgen: Liz en Sarahs relatie, die van mij en Bryn, Mikes vroegere drugsproblemen en... Shooting Stars 'zwarte gat'. Blijkbaar heeft Vanessa dit memo gemist. Ik werp een blik op Aldous, maar die is in een heftig gesprek met de barkeeper verwickeld. Fijne ruggensteun.

'Die titel is een verwijzing naar oorlog,' zeg ik. 'Dat hebben we al zo vaak uitgelegd.'

'Ja hoor,' zegt ze, rollend met haar ogen. 'Jullie teksten zijn ook zó politiek georiënteerd...'

Dan kijkt ze me met haar grote blauwe kijkers ineens recht aan. Een oude journalistentruc: veroorzaak een ongemakkelijke stilte en wacht tot je gesprekspartner deze begint in te vullen met gebabbel. Dat gaat bij mij echter niet werken: ik kan langer terugstaren dan wie ook.

Dan wordt haar blik plots koud en hard. Ze schuift haar luchtige, flirterige persoonlijkheid abrupt aan de kant en schenkt me een keiharde, eerezuchtige blik. Gulzig zelfs. Een hele verbetering: zo is ze in ieder geval zichzelf. 'Wat is er gebeurd, Adam? Ik weet dat er een verhaal achter zit, hét verhaal van Shooting Star. En ik zal degene zijn die dat verhaal wereldkundig maakt. Wat heeft ervoor gezorgd dat een indie-popbandje een oer-rockfenomeen werd?'

Het voelt als een koude harde vuist in mijn maag. 'Ach gewoon: het leven, dát is er gebeurd. En het kostte ons een tijdje om nieuw materiaal te schrijven, enne...'

'Dat kostte jónú een tijdje,' onderbreekt ze me. 'Jij hebt die twee laatste albums geschreven.'

Ik haal schokkerig mijn schouders op.

'Kom op, Adam! *Collateral Damage* is jónúw plaat. En

een meesterwerk. Daar mag je best trots op zijn. En ik weet gewoon zeker dat het verhaal erachter, achter jullie band, ook jóúw verhaal is. Die gigantische verschuiving, van een braaf samenspelend indie-kwartet naar een sterrenstatus nastrevende, emotionele punkrock-krachtcentrale, da's allemaal dankzij jou. Ik bedoel, jij was ook degene die bij de Grammy's in zijn eentje op het podium stond en de prijs voor het Beste Nummer in ontvangst nam. Hoe voelde dat?'

Klote. 'Voor het geval je het vergeten bent: de hele band won toen de prijs voor Beste Nieuwe Artiest. En dat was al ruim een jaar geleden.'

Ze knikt. 'Moet je horen, ik wil niemand afzeiken of oude wonden openrijten. Ik probeer die verschuiving gewoon te begrijpen. In geluid, in teksten, in de dynamiek van de band...' Ze schenkt me een veelbetekenende blik. 'En alle tekenen wijzen erop dat jij daarvan de katalysator bent.'

'D'r is helemaal geen katalysator. We hebben gewoon ge-seuteld aan ons geluid. Dat gebeurt constant: Dylan die elektrische gitaar ging spelen, Liz Phair die commercieel ging... Maar de mensen hebben nu eenmaal de neiging te flippen als iets afwijkt van wat ze verwachten.'

'Ik weet gewoon zeker dat er meer achter zit,' houdt Vanessa vol, zo ver naar voren komend dat de tafel tegen mijn buik stoot, zodat ik hem terug moet duwen.

'Nou, jij hebt duidelijk je theorie, dus laat de waarheid je alsjeblieft niet in de weg zitten.'

Er flitst iets door haar ogen. Heel even denk ik dat ik haar kwaad heb gemaakt, maar dan gooit ze haar handen in de lucht. Ik zie dat haar nagels helemaal afgekloven zijn. 'Wil je mijn theorie weten?' zegt ze met een lizjige stem.

Nee, niet echt. ‘Laat maar eens horen.’

‘Ik heb een paar lui van je oude middelbare school gesproken.’

Ik voel mijn hele lichaam verstijven: alles wat zacht is, wordt van lood. Het kost me al mijn concentratie om het glas naar mijn lippen te brengen en te doen alsof ik een slok neem.

‘Ik wist niet dat jij op dezelfde school zat als Mia Hall,’ zegt ze luchtig. ‘Ken je haar? Die celliste? Haar naam begint in die wereld echt rond te zingen – of hoe dat in de klassieke muziek ook maar heet.’

Het glas in mijn hand trilt. Ik heb mijn andere hand nodig om het terug op tafel te zetten en de inhoud niet over me heen te morsen. *Iedereen die weet wat er destijds is gebeurd, zwijgt als het graf, verzeker ik mezelf. Geruchten, zelfs als ze waar zijn, zijn als vlammen: haal de zuurstof weg en ze sputteren nog even... en weg zijn ze!*

‘Onze school had een goede kunstafdeling; een heuse broedplaats voor muzikanten,’ leg ik uit.

‘Klinkt aannemelijk,’ zegt Vanessa, knikkend. ‘Maar er is ook een vaag gerucht dat Mia en jij in die tijd een stelletje waren. Wat opmerkelijk is, omdat ik daar nooit iets over heb gelezen, terwijl het me toch absoluut vermeldenswaard lijkt.’

Er flitst een beeld van Mia door mijn hoofd. Zeventien jaar oud, haar donkere ogen vol liefde, kracht, angst, muziek, seks, magie, verdriet. En haar ijskoude handen. Mijn eigen koude handen klampen nog steeds het glas vast.

‘Dat zou het zijn, als het waar was,’ zeg ik, zo effen mogelijk. Ik neem nog een slok en gebaar de ober dat ik nóg een biertje wil. Mijn derde: het toetje van mijn vloeibare lunch.